

Hitvallás

Édesanyám elbeszélése szerint másfél-két éves lehettem, már totyogtam, de még nem tudtam beszélni, amikor felfigyeltek rá, hogy a járókából rendszeresen szózatot intézek a családhoz, valami Bábel előtti, egyetemes nyelven, persze nem értették. Nem a szokványos gügyögés-gajdolás volt az. Döbbenetesen célirányosnak tűnő, vehemens beszélni akarás, szónoklat vagy előadás. Mindenáron el akartam mondani valamit egy olyan primer világról, szellemi-fizikai tartományról, amelyhez én nagyon közel voltam még, s ők, felnőttek, reménytelenül távol. Általában órás szónoklatokat tartottam, s közben szenvedélyes dühvel ráztam a rácsot, mert éreztem, nem tudom kellőképpen megértetni magam, és ezért mindennap újrakezdtém, erőszakos, embriónyi Troppauer Hümér, a szuggesztív szeánszot. Megrendítő volt, ahogy az akkor még elementárisan birtokolt őstudást meg akartam osztani velük: talán a világegyetem keletkezésének vagy a delfin és az ember kapcsolatának titkaiba szerettem volna beavatni őket. Beavatni: az a művészet, a költészet lényege. Mint amikor hosszú tél után hirtelen meglátunk egy virágzásban tündöklő fát, amely tegnap még kopáran álldogált az ablak előtt. Az ember ösztönösen felkiált: gyertek, nézzétek, milyen gyönyörű! Hát ilyesféle a versírás kényszere. De vallani kell, ami ezzel következményként együtt jár, a benső ürességről is, amikor az ember kifogy, úgy érzi, kong belül. Okkult tudományokban járatos barátom azzal szokott vigasztalni, hogy az ember természetes állapota az üresség. Az élet átáramlik rajtunk, és ha valami megmarad, mert ki akar fejeződni, akár éppen általunk, az már kegyelmi állapot. Honnan jön, kitől, miért, mikor? Megválaszolhatatlan. Amikor üres vagyok, kiülök a diófa alá, fejem a törzsének támasztom, kutyám a lábamhoz simul, s e két delejes sarok, az állati és a növényi pólus közé ékelődve telítkezem, lassan átjár és felkereng a szívemig, az agyamig az energia.

Miben hiszek?

Abban, amit a nagyapám által megtanított *Hitvallás* című vers utolsó strófája számomra elévülhetetlen érvénnyel így fogalmaz meg:

DÖBRENTAI KORNÉL (1946) költő. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette. Egybegyűjtött versei *Tartsd meg a sziklát* (2008) címmel jelentek meg.

*Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország föltámadásában!*

És abban is, egyszer tán eljő az idő, amikor e föltámadáson munkálkodók „pályabére” nem mindig a keresztre feszítés lesz.

Számomra két időszámítás létezik: a vers előtti és a vers utáni. A köztes mint ha nem is az én időm lenne, nincs hatalmam felette. Lehet, amikor írok, valaki hatalmas, fölérhetetlen szellemiség súg nekem. Valószínű. De eszmélkedésem kezdetétől én csak annyit tudok, hogy el akarok mondani valamit. S azóta is rázom a rácsot.

Vincze László: Fejfák (tuszrajz, 2007)

